

paa de to Tilfælde, forstaar jeg saaledes, at hvis det vedkommende Selskab tager Koncession, kan det ikke indløses, saa længe Koncessionen bestaar, hvis det anerkendes, kan det indløses Dagen efter. Jeg tror, det er den eneste praktiske Forskel mellem Koncession og Anerkendelse; jeg kan i hvert Fald ikke saa Dje paa nogen anden. — Forslaget under Nr. 5 har jeg udtalt mig om og Nr. 6 har jeg ikke noget at bemærke ved. — Endringsforslaget under Nr. 7 er et meget indgribende Forslag; efter det skulle Ordene: „eller nogen Del deraf“ udgaa af § 6. Man har jo ganske vist tænkt sig, at det kunde indrettes saaledes, at Staten tog Hovedlinierne, og at de vedkommende Selskaber beholdt de mere lokale Anlæg. Der kunde jo siges grumme meget om denne Ordning; nu er det forebygget, og det er en af de Grunde, hvorfor jeg tror, man ikke kan komme til en Indløsning uden ad Frivillighedens Vej, og uden at man kommer til en Indløsning overalt. Jeg tror det ikke, jeg kan jo tage fejl i den Antagelse, men jeg tror det ikke. Det er jo heller ikke saa, at de private Telefonselskaber nu ere meget ivrige for at blive udløste, men det kan dog være, at de efterhaanden ville blive det. At de ikke have været det hidtil med de meget smaa og flette Anlæg, med den uhyre Beskatning af de telefonerende, det er sikkert. Men hele den Udvikling, de private Telefonselskaber ere komne ind i, peger i Retning af, at Telefonselskaberne ville blive nødt til at forbedre deres Ledninger i meget væsentlig Grad, og de fleste af dem ere i høj Grad i Færd dermed, det kan ikke være ubekendt. — Forslaget under Nr. 8 har jeg allerede udtalt mig om, og Forslaget under Nr. 9 til Dels ogsaa. Her skal jeg dog tillige sige den ærede Ordfører, at jeg er ganske enig med ham i, at det vil blive noget sært noget, hvis man ved Erstatningens Fastsættelse skal benytte uvillige Mænd. Naar der er Tale om saa store Omraader, som der nu er Tale om, vil en enkelt Domstol eller Ret komme til at udmelde for en hel Provins eller for flere, og jeg vilde finde det i høj Grad ønskeligt, om man kunde finde en for hele Landet fælles Afgørelsesmaade for de endelige Ekspropriationer. Jeg taler ikke om de mange mindre Erstatninger, der vil blive Tale om at fastsætte paa mange andre Omraader, men kun om den endelige Indløsning, og der vilde det være meget ønskeligt, om man kunde finde en Ekspropriationskommission, der kunde fungere for hele Landet, noget i Lighed med Jærnbanekommissionen, men det er netop,

som hele Forholdet former sig her, ingenlunde let at finde Bestemmelser i den Retning. Jeg skal imidlertid lade mig det være magtpaaliggende at arbejde derfor, saa godt jeg kan. Jeg er ikke vis paa at kunne blive færdig til 3dje Behandling af dette Lovforslag, men der vil jo være Tid nok endda, for der er vel ingen, der drømmer om, at Gennemførelsen af dette Lovforslag i Rigsdagen kan ste i Aar.

Udvalgets Affattelse af § 8 er, som sagt, meget indgribende over for Lovforslagets Bestemmelser, men jeg skal finde mig deri. Kun maa jeg gøre opmærksom paa, at det er meget vanskeligt at faa et af de af Retten udvalgte Mænd afgivet Støn, der godtgør, at Anbringelsen er nødvendig for Anlægget. Det vil blive meget vanskeligt, naar man gaar til et bestemt Sted, en Gaard eller en Passage, hvor man vil igennem. Det vil ikke være saa vanskeligt at faa enkendelse for, at Statens Telefon maa igennem et Sted, maa benytte et eller andet Hus, en eller anden Passage, det vil ikke være saa vanskeligt. Men at faa enkendelse for, at det netop skal være paa dette Sted og ikke andre Steder, vil være ganske overordentlig vanskeligt, saa jeg tror ikke, at Bestemmelsen i alle Henseender er lige heldig. Der vil altid blive gjort den Indvending: Hvorfor ikke min Nabo, han kan lige saa godt — og det kan han ogsaa, det kan lige saa godt være hos den ene som hos den anden, naar man blot kommer igennem. — Forslaget under Nr. 11 betragter jeg som en Følge af tidligere Vedtagelser. — Forslagene under Nr. 12 og 13 finder jeg ikke Anledning til at udtale mig videre om. — Forslaget under Nr. 14 skal jeg tage imod. — Jeg indrømmer naturligvis, at der er noget i, at private Plantninger ikke maa generes mere end nødvendigt, men naar man gaar til, at man kan fjerne dem, naar de vække udover offentlig Plads, Gade eller Vej, saa kan man ogsaa nok nøjes dermed. Jeg skal i hvert Fald afbiescere ved Forslaget under Nr. 14, om det end er af de Bestemmelser, jeg ikke er videre glad ved. De øvrige Endringer tror jeg ikke, der er Anledning for mig til at udtale mig om.

Da ingen yderligere ønskede at høre sig, sluttedes Forhandlingen, og man gik til Afstemning.

Lovforslagets § 1 (se Tillæg A. Sp. 2893) vedtoges uden Afstemning.